Mircea POPP

ÎNTÂMPLARE CU AGATHA

Motto: Din dimineața aceea, Agatha începu să se aprovizioneze cu detergenți.

Trecuse de mult ora crimelor elegante, când Agatha se trezi.

Pipăind trupul centaurilor sculptați în lemnul scrinului de mahon, mâna ajunse la veioză. Se făcu lumină şi numaidecât casa se integră în limitele normalului: sisteme de siguranță antifurt, case de bani false, draperii ascunzând trape diabolice, complicate sisteme de reprimare a criticii literare şi de alungare a ziariştilor intraseră în stare de alertă. Cu un căscat prelung, bătrâna îşi începea ziua de muncă... Un minut trecu în revistă suferințele ultimelor vicitme ale romanelor ei, apoi îşi smulse trupul octogenar din căldura plapumei de mătase.

Ca atras de un fluid telepatic, majordomul trona deja în cadrul uşii.

- Un whisky!... şi Agatha începu să râdă încet, pierdută în amintiri. Desigur, totul era absurd, totul... totul... La fel de absurd ca şi majordomul acesta mort, proțăpit în mijlocul uşii. Revedea cu nostalgie clipa când îşi dăduse, bietul de el, obştescul sfârşit. Primul ei roman criminal... Ah, fusese primul ei roman criminal!... Iar majordomul se nimerise a-i fi primul cititor; tipul murise încă de la primele pagini de lectură... Murise de groază.

De atunci, poate dintr-un orgoliu exagerat sau poate fiindcă uitase pur şi simplu povestea, îl păstrase în slujbă; bineînțeles, cu aceeaşi retribuție lunară...

Absorbită de gânduri, Agatha zdrobi ultima cărămidă aferentă programului ei nocturn de karate. Privirea îi întâlni apoi oglinda; cu aceeaşi zilnic repetată stupoare constată că în ultimii ani întinerise prea mult şi că nu mai avea nici un rid mai de doamne-ajută pe obraz. Totuşi respira greu, marcată de efort. Îşi rezemă capul de rama rece a oglinzii... În tâmple nişte cai sălbatici, achiziționați de curând, se voiau domoliți de un fermier şchiop, cu barba albă... Şchiop şi cu barba albă, ca în ultimul ei roman.

Printr-o mişcare lentă din mânecile chimonoului, îşi şterse pârâiaşele ce, pornind de pe frunte, luaseră vertiginos drumul spre mocheta vişinie a pardoselii. Brusc, un țârâit scurt îi atrase atenția: aparatul de construcție japonezo-americană de pe birou intrase în emisie. Pe ecran curbe multicolore indicau bursa cărților ei polițiste pe diferite meridiane ale lumii. Din când în când programul era întrerupt de reclame pentru chewing-gum, băuturi cu nume

exotice, amestecate cu poze color de bărbați “bine”, de femei îmbrăcate sumar sau... deloc.

Închise aparatul, scârbită; vânzoleala cititorilor, reclama prea țipătoare în jurul romanelor ei nu-i făcuseră niciodată plăcere.

Tresări. Prin fereastra deschisă cineva aruncase un mic obiect metalic; pe tăblia biroului, după câteva tatonări, şilingul se opri la rubrica juridică din "Times". Intrigată, se aplecă puțin să privească afară: jos aştepta un ins, multiplicat de bălțile asfaltului; în cenuşiul indefinit al dimineții, semăna cu o algă marină clătinată de un curent aleatoriu.

Cu dexteritatea-i cunoscută, Agatha îi ținti creştetul capului în momentul în care, printr-o rotire scurtă a corpului, azvârli scrumiera de bronz. Ciudat! Lovitura, deşi mortală, nu modifică nimic din pendularea inocentă a individului.

- Hei, tinere! N-ai murit?

Glasul Agathei era cald, prietenos. Îi plăcea tipul. Faptul că nu murise din prima lovitură dovedea cu prisosință că avea un caracter ferm, hotărât.

- Mulțumesc, deocamdată nu! Apropo: ce-ați zice de o vizită la domiciliu?

Agatha zâmbi; Țeastă-tare mergea la sigur!

- Se aprobă! Numai vezi să te aduni din gura buldogilor de la intrare...

Nu trecuseră bine câteva secunde şi Țeastă-tare, aplecându-se ceremonios în fața Agathei, închise în urma lui uşa dormitorului.

- Măi, tu ori eşti norocos de-a binelea, ori eşti dresor de meserie! se minună romanciera. Cuvintele ei defineau exact starea de infantilism lingvistic în care o ancorase venirea individului.

- În mod expres pot fi amândouă, stimată doamnă - dar, mai ales, musafirul dumneavoastră.

- Pe scurt, ce vrei, tinere?

Agatha începuse să-şi revină; Țeastă-tare nu părea să acorde un punctaj prea mare respectului față de persoana ei.

- Deocamdată un scaun, apoi...

- Uite ce se întâmplă: n-am chef de glume. Dacă nu vrei să probezi o pereche de cătuşe autohtone, e timpul să-ți deşerți sacul, dar... repede!

- Fie, doamnă! Până într-un anumit punct voi încerca să-mi fiu un biograf concis. Oricum, la spectacolul morții mele, biletul de favoare vă este asigurat...

- Aiurelile astea sunt producție proprie, domnule...?

- ...Puşkin. Alexandr Sergheievici pentru amici.

- Sper că pe mine nu mă treci în rândul...

- Nici o grijă! În regia ce-mi aparține, locul dumneavoastră, deşi central, va fi perfect izolat de restul personajelor. Mă rog, chestie de optică...

Ghemuită în fotoliul de piele, Agatha simți cum un fior rece începuse să-i facă numărătoarea vertebrelor. Domnul Puşkin semăna grozav cu un alienat mintal pregătind cine ştie ce ispravă. Hotărî, înțelept, să-l lase în apele lui.

- Ca o curiozitate, vă pot spune, stimată doamnă, că începutul întâmplării la care ne vom referi, corelat cu timpul pământesc, corespunde exact cu data naşterii domniei voastre. Ei bine, tocmai revenisem din etapa II (un fel de concediu de odihnă) şi-mi implantaseră în creier computerul de serviciu...

Cearta a destrămat literalmente fair-play-ul şedinței la care asistam. Ca niciodată, discuțiile membrilor "Centrului de Selectare a Inspirației" deveniseră violente. Eram preşedinte: în ultima instanță, în capul meu se spărgeau toate rivalitățile dintre clanurile existente. În fond, care era problema?...

Privirile concentrate ale Agathei parcă deveniseră definitiv prizonierele unui pătrățel minuscul din motivul cravatei de mătase, terminată cu un nod italienesc.

- Ca să nu uit, doamnă - reluă vizitatorul -, numărul de telefon al clinicii de psihiatrie condusă de profesorul Jefferson, la care vă gândiți atât de intens, se află în agendă: pagina a treia, vizavi de reclama pentru cruci mortuare de ocazie.

- Mulțumesc, eu... nu... Agatha se bâlbâi incredibil, ca un puşti prins cu degetul în oala cu smântână. Tensiunea la care o adusese Puşkin îi crease o uşoară stare de somnolență.

- Revenind la ale noastre, problema ce deținea pe atunci capul de afiş se referea la necesitatea mirosului în unitatea simțurilor. Majoritatea cerea vehement desființarea lui, considerându-l un rest derivat din originea animală. M-am opus. Dacă azi desființau mirosul, desființarea de mâine a gustului ar fi decurs firesc. În cazul acesta, adio artă culinară - cu receptorii olfactivi şi gustativi pensionați ! Poate eram conservator... însă mă plictisise grozav cultul prânzurilor teoretice, concretizate în nişte pastile nenorocite.

Deznodământul a venit repede. Indivizii - mă suspectau deja de mult - m-au surprins fără greutate, chiar după şedință, preparându-mi cina clandestină... La tribunal am tăcut tot timpul. Cunoşteam lecția: mâncarea - în accepția ei primitivă - ca factor de degenerare a organismului super-civilizat este o crimă împotriva... ş.a.m.d. Pedeapsa: dezintegrarea inculpatului! Mă urmăriți, doamnă ?...

- Da, da... Pleoapele Agathei făceau nişte eforturi de halterofil încărcat cu greutăți din ce în ce mai mari.

- Am reuşit să evadez. Având cartoteca oamenilor de seamă de pe Terra, mi-a căzut în computer şi fişa dlui Puşkin. Coordonatele mele ancestrale corespunzându-i perfect, făcând mutația de rigoare, am asamblat Puşkinul modern la al cărui vernisaj sunteți martoră. Din păcate, schema destinului fiind făcută la repezeală, ghinionul acestui domn s-a răsfrânt şi asupra mea: călătoria spre Terra, sub noua identitate, a fost descoperită. Acum o jumătate de ceas, prin

releu, mi-a parvenit un ultimatum: plutonul de execuție se află pe drum! Sperând că nu e singura amintire ce v-o las, aflați că dezintegrarea subsemnatului va fi consemnată printr-o pată liliachie pe husa fotoliului. Țineam foarte mult să scrieți despre mine, despre...

Treziți-vă ! Se apropie !...

În momentul acela somnul Agathei reuşi, în sfârşit, să arboreze drapelul pe cea mai înaltă culme a perfecțiunii yoghine.

*

- Hei, doamnă!... Agatha tresări buimacă de somn. Afară, printre ramurile înmugurite, soarele primăvăratic scotea tacticos din tolbă primele raze ultraviolete. Jenny, credincioasa ei cameristă, o trăgea de mâneca largă a chimonoului.

- Orice ați spune, doamnă, husa fotoliului trebuie dată la spălat! Era ea murdară şi înainte, dar acuma... De unde Dumnezeu a mai apărut şi pata aceea liliachie?!... Nu era aseară. Şi ultima cutie de detergent am întrebuințat-o ieri...

Agatha parcă n-o auzea. Rămăsese cu ochii zgâiți la masă; nici scrumiera nu era la locul ei, iar pe rubrica judiciară din "Times" strălucea un şiling de argint... o

("**Paradox**" nr. 2, 1974)